

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci navrhovatele: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, z.s.**, se sídlem U luhu 246/18, Brno, zast. Mgr. Lenkou Kotulkovou, advokátkou se sídlem Kopečná 241/20, Brno, proti odpůrci: **statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, zast. Mgr. Pavolem Říškem, advokátem se sídlem Jakubská 156/2, Brno, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 4/2024 s názvem „Jednotlivé změny ÚPmB (tzv. „Skupina B.I.“)“, vydaného zastupitelstvem města Brna dne 18. 6. 2024, v části vymezené jako jednotlivá změna B165_p154_22 v k. ú. Brno-Kníničky, eventuálně o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 4/2024 s názvem „Jednotlivé změny ÚPmB (tzv. „Skupina B.I.“)“, vydaného zastupitelstvem města Brna dne 18. 6. 2024, jako celku, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2025, č. j. 66 A 6/2024-687,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Opatřením obecné povahy č. 4/2024 s názvem „Jednotlivé změny ÚPmB (tzv. „Skupina B.I.“)“ [dále „napadená změna ÚP“] odpůrce změnil svůj územní plán schválený usnesením Zastupitelstva města Brna dne 3. 11. 1994 (dále „ÚP“).

[2] Navrhovatel je zapsaným spolkem, jenž se obrátil na Krajský soud v Brně s návrhem na zrušení napadené změny ÚP v části vymezené jako změna B165_p154_22, týkající se vytvoření územních podmínek pro umožnění realizace vstupního areálu ZOO Brno, eventuálně na zrušení napadené změny ÚP jako celku.

[3] Rozsudkem ze dne 23. 1. 2025, č. j. 66 A 6/2024-687, krajský soud rozhodl ve věci samé tak, že návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

[4] Rozsudek krajského soudu navrhovatel napadl kasační stížností, jež je předmětem nyní projednávané věci. NSS paralelně obdržel kasační stížnost městské části Brno-Kníničky, která brojila mimo jiné proti závěru krajského soudu o tom, že ji v řízení o návrhu nesvědčilo postavení osoby zúčastněné na řízení. O této kasační stížnosti NSS rozhodl samostatným rozsudkem ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 As 33/2025-180, jímž kasační stížnost zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Navrhovatel (dále „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. Své kasační námitky rozdělil do osmi okruhů. Napadená změna ÚP nenabyla účinnosti (1). Zveřejnění napadené změny ÚP bylo nesprávné a neúplné (2). Při projednávání napadené změny ÚP neproběhlo dohodovací řízení, přičemž došlo k pochybení určeného zastupitele (3). Návrh změny ÚP byl v rozporu se schváleným zadáním (4). Výrok napadené změny ÚP byl nesprávně formulován (5). Návrh nebyl v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (dále „směrnice SEA“) zveřejněn (6). Nedošlo k vyhodnocení SEA pro napadenou změnu ÚP jako celku (7). Existuje rozpor v napadené změně ÚP týkající se umístění dopravního napojení (8). Konkrétní námitky budou pro větší přehlednost podrobně rozvedeny v části III tohoto rozsudku.

[6] Stěžovatel zároveň uvedl, že si je vědom účinnosti nového územního plánu města Brna, posouzení kasační stížnosti přesto považuje za zásadní, a to s ohledem na probíhající správní řízení vázaná na „starý“ ÚP, jakož i s ohledem na kontinuitu mezi oběma územními plány. Navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[7] Odpůrce se ve svém vyjádření ztotožnil s napadeným rozsudkem. Navrhl, aby NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Není mu známa motivace stěžovatele k podání kasační stížnosti, neboť mezitím již nabyl účinnosti nový územní plán města Brna. Návrh proto postrádá jakýkoli věcný i logický význam. Napadenou změnou ÚP nedojde k porušení žádného stěžovatelova práva, natož aby takové porušení dosahovalo intenzity odůvodňující její zrušení. Má za to, že důvody uplatněné v kasační stížnosti nelze podřadit pod žádný zákonem stanovený důvod, a kasační stížnost je proto nepřipustná. Jeho vyjádření ke konkrétním námitkám stěžovatele bude pro přehlednost rozvedeno v části III tohoto rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) úvodem připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 4, věta před středníkem, s. ř. s.). Proto obsah stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí NSS (viz rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 8. 8. 2025, č. j. 3 As 83/2020-240, bod 45, a judikatura tam citovaná).

[9] Zároveň NSS konstatuje, že povinnost orgánů aplikujících právo svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí

pokračování

námítka. Proto zpravidla postačuje, je-li vypořádána podstata žalobní argumentace, případně, za podmínek existence tomu přiměřeného kontextu, lze akceptovat i odpovědi implicitní (viz rozsudek č. j. 3 As 83/2020-240, bod 48 a judikatura tam citovaná). Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, bod 41).

[10] S ohledem na rozsah kasační stížnosti NSS přikročil k vypořádání kasačních námitek stěžovatele a k přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s principy vymezenými konstantní judikaturou citovanou v bodech [8] a [9] výše. V rámci každého z okruhů kasačních námitek se zaměřil na podstatu stěžovatelovy argumentace, aniž by podrobně vypořádával každou z jeho dílčích argumentačních linek. Zároveň v rámci přezkumu napadeného rozsudku akceptoval, přikročil-li stejným způsobem krajský soud k vypořádání stěžovatelových návrhových bodů (což je přístup, který krajský soud ostatně sám v bodech 24 až 26 napadeného rozsudku avizoval).

K přípustnosti kasační stížnosti

[11] NSS se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[12] Dle § 103 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost lze podat pouze z důvodů tvrzené

- a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,
- b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost,
- c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce,
- d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé,
- e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[13] V projednávané věci stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. Jeho kasační stížnost míří proti závěrům, na nichž je rozhodnutí krajského soudu postaveno (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS). V rámci všech kasačních námitek nadto stěžovatel odkazuje na konkrétní body napadeného rozsudku, v nichž některý z těchto důvodů spatřuje. NSS proto nemá pochyb o tom, že kasační stížnost stěžovatele je podána z důvodů předpokládaných zákonem.

[14] Kasační stížnost je proto přípustná.

[15] Na závěru o přípustnosti kasační stížnost nic nemění ani skutečnost, že napadená změna ÚP (respektive ÚP jako celek) v mezidobí pozbyla platnosti, neboť dne 31. 1. 2025 nabyl účinnosti nový územní plán statutárního města Brna. V případě zániku opatření obecné povahy v průběhu řízení před soudem je namíste odmítnutí návrhu na jeho zrušení z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010-98, bod 11), přičemž judikatura tento závěr vztahovala i na řízení o kasační stížnosti (viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2013, č. j. 8 Ao 3/2011-252, bod 64). Rozšířený senát nicméně ve svém usnesení ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020-66, č. 4592/2024 Sb. NSS, vyslovil, že předmětem řízení o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského soudu, a dokud toto rozhodnutí krajského soudu existuje, nelze kasační stížnost odmítnout pro odpadnutí předmětu řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K důvodnosti kasační stížnosti

[16] NSS poté, co shledal kasační stížnost přípustnou, přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci stěžovatelem uplatněných důvodů.

[17] Ve svém odůvodnění NSS reflektuje strukturu argumentace stěžovatele popsanou v bodě [5] výše, s výjimkou prvních dvou námitkových okruhů, které NSS z důvodu jejich vzájemné provázanosti posoudil dohromady.

III.1 K úplnosti a správnosti zveřejnění úplného znění ÚP jakožto podmínce účinnosti napadené změny ÚP

a) Argumentace stran

[18] Stěžovatel v návrhu namítal, že napadená změna ÚP nenabyla účinnosti, neboť odpůrce nedostal požadavkům na zpracování úplného znění ÚP stanoveným vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále „vyhláška č. 500/2006 Sb.“), a že zveřejnění napadené změny ÚP na úřední desce neproběhlo zákonným způsobem.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že současná právní úprava nevyžaduje, aby úplné znění územního plánu ve smyslu § 55 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále „stavební zákon“), mělo v celém svém rozsahu podobu zavedenou stavebním zákonem a vyhláškou č. 500/2006 Sb. Dle krajského soudu tato vyhláška pouze vyžaduje, aby bylo zveřejněno úplné znění zahrnující veškeré dosavadní změny územního plánu. Nezveřejnění úplného znění proto není překážkou pro nabytí účinnosti změny ÚP, bylo-li úplné znění zčásti zveřejněno v podobě původní obecně závazné vyhlášky (z roku 2004) se zpracovanými změnami. Krajský soud zároveň neshledal žádnou vadu v doručení napadené změny ÚP prostřednictvím veřejné vyhlášky. Napadená změna ÚP byla oznámena vyhláškou a vyvěšena na úřední desce po dobu 15 dnů. Tato vyhláška v sobě obsahovala jednoznačný odkaz na webové stránky, kde se veškeré změny i úplné znění ÚP nachází. Tento způsob zveřejnění tak nezpůsobil nesrozumitelnost a nejednoznačnost přijatých změn. Jednoduše bylo možné nahlédnout do dokumentů, které měly být přílohou vyhlášky. Byť samotná vyhláška seznam příloh

pokračování

jednoznačně nestanovila, odkaz v ní uvedený jej vymezil jednoznačně. Nelze proto pochybovat o tom, jaké přílohy byly součástí vydaného opatření obecné povahy. Napadená změna ÚP navíc jednoznačně a přehledně zapracovává v příloze č. 1 textový popis změn, který je detailně zapracován do grafické podoby v úplném znění. Je tak zcela zřejmé, jaké změny byly přijaty. Není třeba jeden konzistentní dokument, přestože by přehlednosti jistě přispěl. V napadené změně ÚP je nadto obsažena verze ÚP s vyznačením změn barevně odlišitelným oproti původnímu návrhu. Anonymizace přílohy nemůže vést ke zrušení napadené změny ÚP: jednak stěžovatel neupřesnil, jakým způsobem taková anonymizace negativně zasáhla do jeho práv, jednak jsou anonymizovány pouze osobní údaje podatele, a nikoliv parcelní čísla, jichž se námitka týká.

[20] Stěžovatel setrvává na závěru, že napadená změna ÚP nenabyla účinnosti. Odpůrce nevyhověl zákonnému požadavku zveřejnit úplné znění ÚP po změně a veřejnou vyhláškou toto úplné znění následně doručit. Odpůrce zároveň nemohl využít výjimky z povinnosti zveřejnit úplné znění ÚP stanovené novelizačním zákonem č. 225/2017 Sb., která na napadenou změnu ÚP nedopadala. Za úplné znění rovněž nelze považovat obecně závaznou vyhlášku o závazné části územního plánu. Závěr krajského soudu, že právní úprava pouze vyžaduje, aby bylo zveřejněno úplné znění ÚP zahrnující veškeré dosavadní změny územního plánu, aniž by toto úplné znění mělo v celém svém rozsahu podobu zavedenou stavebním zákonem a vyhláškou č. 500/2006 Sb., není správný. Následné tvrzení krajského soudu, že úplné znění ÚP bylo „z části zveřejněno v podobě původní obecně závazné vyhlášky se zapracovanými změnami“, považuje za nepřiléhavé a nepřezkoumatelné. Odkazuje-li krajský soud na dokument nazvaný *Regulativy pro uspořádání území* jakožto na úplné znění ÚP, nejedná se o úplnou textovou část výroku ÚP, a nejde tedy o úplné znění ÚP. Krajský soud se tedy řádně nezabýval tím, co odpůrce nazýval úplným zněním a zcela „předefinoval“, co by úplným zněním být mělo. To, že odpůrce prezentuje úplné znění v grafické podobě, na věci nic nemění, neboť musí existovat soulad grafické a textové části výroku ÚP. Nesoulad je naopak dle judikatury NSS sám o sobě důvodem pro zrušení ÚP. Grafická část navíc existuje v nevhodném mapovém měřítku, a je z toho důvodu neúplná.

[21] Za nesprávný a nepřezkoumatelný považuje dále stěžovatel závěr krajského soudu, že obsah cca 30 příloh obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 16/1994, ve znění pozdějších vyhlášek (kterou byly původně vyhlášeny závazné části ÚP – pozn. NSS), byl nahrazen přílohami obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004 a „původní“ přílohy proto nemusely být zveřejněny. Napadená změna ÚP proto neobsahuje všechny změny textové části výroku ÚP od jeho schválení v roce 1994 do současnosti. Krajský soud tuto vadu s odkazem na úspornost ÚP absurdně banalizuje, a namísto toho za dostatečné považuje toliko uvedení seznamu jednotlivých opatření obecné povahy, čímž popírá záměr zákonodárce nahradit sérii nepřehledných změn ÚP jediným konsolidovaným dokumentem – úplným zněním. Krajský soud nadto při jednání odmítl provést důkazy, které stěžovatel pečlivě „vyseletoval“, a které „dokládají kritické informace pro rozhodování“. Jeho závěry tak nemají oporu ve spisu.

[22] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že neidentifikoval neúplnost napadené změny ÚP spočívající v absenci části odůvodnění. Konkrétně chybí „text odůvodnění s vyznačením změn“, vyžadovaný vyhláškou č. 500/2006 Sb. Krajský soud se rovněž nezabýval skutečností, že dokument *Regulativy pro uspořádání území*, jenž nesprávně považoval za úplné znění ÚP, v sobě „ukrývá“ další (jiný) dokument, a že napadená změna ÚP obsahuje kapitolu č. 10 nazvanou *Změny obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna*

č. 2/2004 o závazných částech územního plánu města Brna, ve znění pozdějších předpisů nepředpokládanou stavebním zákonem. Tvzení odpůrce, že závazná část ÚP byla vyhlášena obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 2/2004, není pravdivé. Tuto obecně závaznou vyhlášku se navíc stěžovateli nepodařilo dohledat ani ve Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků, ani v databázi publikovaných právních předpisů odpůrce. Krajský soud zároveň neověřil, že napadená změna ÚP vůbec právně existuje. Zastupitelstvo města Brna mohlo být s ohledem na zahrnutí kapitoly č. 10 uvedeno v omyl.

[23] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že anonymizace přílohy napadené změny ÚP nemůže vést k jejímu zrušení, neboť do veřejných subjektivních práv stěžovatele nezasahuje.

[24] Dle odpůrce se úplné znění ÚP nachází na Portálu územního plánování města Brna. Veškeré předchozí změny výrokových částí textu jsou zpracovány v obecně závazné vyhlášce statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna (dále „vyhláška č. 2/2004“), a všechny změny grafické části jsou zpracovány do příslušných výkresů dostupných na webových stránkách odpůrce. Záměrem zákonodárce nebylo sjednotit veškerou územně plánovací dokumentaci do podoby odpovídající vyhlášce č. 500/2006 Sb., nýbrž zachovat dvě skupiny dokumentací (pořízené dle „staré“ právní úpravy a dle „nové“ právní úpravy). Postup navržený stěžovatelem spočívající v „překlopení“ ÚP schváleného v roce 1994 do podoby odpovídající této vyhlášce by naopak odporoval zásadě hospodárnosti.

[25] Odpůrce dále uvádí, že po vydání každé změny ÚP je zveřejněna a doručena veřejná vyhláška oznamující vydání této změny, a to včetně úplného znění. Vyhláška je zveřejněna na úřední desce Magistrátu města Brna; změna ÚP a úplné znění ÚP na Portále územního plánování města Brna a současně k dispozici na Magistrátu města Brna. Jde-li o anonymizaci napadené změny ÚP, každý podatel námitek či připomínek může vyhodnocení své námítky (připomínky) najít. Odpůrce se snaží pouze o ochranu osobních údajů, což by měl stěžovatel kvitovat.

b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Dle § 55 odst. 5 stavebního zákona *pořizovatel pro obec zajistí vyhotovení územního plánu zahrnujícího úplné znění po vydání jeho změny a toto vyhotovení po nabytí účinnosti změny opatří záznamem o účinnosti. Dle § 55 odst. 7 stavebního zákona změnu územního plánu včetně změny pořizované zkráceným postupem a úplné znění územního plánu po této změně obec doručí veřejnou vyhláškou; dnem doručení změny územního plánu a úplného znění nabývá změna účinnosti.*

[27] Klíčové pro posouzení této námítky je zodpovězení otázky, zda odpůrce fakticky dostal povinnosti vyhotovit a doručit úplné znění ÚP, a splnil tak předpoklady pro to, aby ÚP nabyl účinnosti. Mezi stranami je v tomto ohledu zejména sporné, zda úplné znění ÚP musí odpovídat podobě stanovené vyhláškou č. 500/2006 Sb. či nikoliv, a pokud ano, zda je úplné znění nesplňující obsahové požadavky předepsané touto vyhláškou skutečně možné považovat za „úplné“.

[28] Povinnost vyhotovení úplného znění územního plánu byla do stavebního zákona vložena s účinností od 1. 1. 2018 zákonem č. 225/2017 Sb. Dle přechodných ustanovení (čl. II části první tohoto zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2023) platí následující pravidla:

pokračování

6. Obec, pro kterou byl vydán územní plán nebo regulační plán přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zajistí zveřejnění úplného znění této dokumentace do 30. června 2018. Pokud nebyla vydána žádná změna této dokumentace, zveřejní vydaný územní plán nebo vydaný regulační plán.

[...]

9. Právní stavy územně plánovacích dokumentací pořízené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se do nabytí účinnosti nejbližší aktualizace nebo změny těchto dokumentací považují za úplné znění.

[29] Jak v napadeném rozsudku uvedl již krajský soud, z důvodové zprávy k zákonu č. 225/2017 Sb. plyne, že povinnost zveřejnit *úplné znění* měla nahradit dosavadní povinnost zpracovat *právní stav* územního plánu, jež platila již od 1. 1. 2007, avšak nebyla ze strany obcí – s ohledem na absenci jakékoliv sankce za jeho nezveřejnění – naplňována. Účelem zpracování úplného znění je vytvořit takovou verzi územně plánovací dokumentace, která reflektuje veškeré dříve provedené změny.

[30] NSS se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že rozdíl mezi *právním stavem* a *úplným zněním* je především terminologický. Zatímco obsah *právního stavu* nebyl vyhláškou č. 500/2006 Sb., ve znění účinném do 28. 1. 2018, nikterak konkretizován, obsah *úplného znění* je již s účinností od 29. 1. 2018 jasně stanoven § 2 odst. 2 dané vyhlášky. Byť tak oba plní stejný účel, nelze je považovat za zcela totožné, a to právě s ohledem na stupeň konkretizace jejich obsahu právní úpravou.

[31] NSS dále konstatuje, že názor krajského soudu a odpůrce, dle kterého cílem novely nebylo sjednotit veškerou územně plánovací dokumentaci do podoby odpovídající vyhlášce č. 500/2006 Sb., nýbrž zachovat určitou dvojkolejnost „starých“ a „nových“ územních plánů, má oporu v právní úpravě jen zčásti. Z právní úpravy plyne snaha zákonodárce podobu územních plánů a jejich úplných znění prostřednictvím konkretizace ve vyhlášce č. 500/2006 Sb. sjednotit, a to i včetně územních plánů schválených před nabytím účinnosti zákona č. 225/2017 Sb. (avšak po 1. 1. 2007, k tomu viz bod [33] níže). To potvrzují zejména přechodná ustanovení k tomuto zákonu, stanovující jednoznačnou povinnost obcí zveřejnit úplné znění u všech územních plánů, které byly v minulosti měněny (u nezměněných územních plánů úplné znění z logiky věci nepřichází v úvahu). Byť přechodná ustanovení počítají s tím, že za úplné znění lze považovat i právní stavy, tato fikce je pouze dočasná – limitem je nabytí účinnosti nejbližší aktualizace nebo změny dokumentací, po níž je nutné již úplné znění vyhotovit. Argumentace krajského soudu a odpůrce, redukující rozdíl mezi *právním stavem* a *úplným zněním* do terminologické roviny, tato přechodná ustanovení v podstatě vyprazdňuje.

[32] Je proto třeba učinit dílčí závěr, že obce, které schválily svůj územní plán po 1. 1. 2007, a tedy v souladu s vyhláškou č. 500/2006 Sb., mají obecně povinnost při vydávání změny územního plánu zveřejnit jeho úplné znění, jehož obsah odpovídá § 2 odst. 2 této vyhlášky.

[33] Samostatnou otázkou nicméně je, zda tak byl povinen činit i odpůrce ve vztahu k ÚP, který byl pořízen ještě předtím, než vyhláška č. 500/2006 Sb. nabyla účinnosti, a který proto nemá náležitosti této vyhlášky a ani takové náležitosti podle stavebního zákona mít nemusí. Stavební zákon ve svém § 188 odst. 1 [stejně jako zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále „nový stavební zákon“), ve svém § 322 odst. 1] výslovně počítá s územními plány schválenými před 1. 1. 2007, aniž by požadoval jejich adaptaci na „novou“ právní úpravu.

Při změnách „staré“ územně plánovací dokumentace tak nedochází obligatorně k přetváření založené dokumentace podle právní úpravy po roce 2006 (shodně viz Doležalová, V. In: Vávrová, E. a kol. *Stavební zákon: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer, 2021). Dle názoru NSS je tudíž na tuto otázku třeba odpovědět záporně. Bylo by jistě absurdní, neměl-li by odpůrce povinnost podřídit této vyhlášce obsah samotného ÚP, ale zároveň musel zveřejnit úplné znění, jehož obsah by této vyhlášce musel plně odpovídat. V takovém případě by totiž povinnost stanovená vyhláškou č. 500/2006 Sb. šla nad rámec povinností stanovených stavebním zákonem (jakož i novým stavebním zákonem), což čl. 79 odst. 3 Ústavy vylučuje. Jinými slovy – po odpůrci nelze požadovat, aby zpracoval úplné znění těch částí ÚP, které ÚP vůbec neobsahuje, neboť je dle stavebního zákona (resp. nového stavebního zákona) obsahovat nemusí. To je případ zejména grafické části odůvodnění (včetně koordinačního výkresu), kterou právní úprava před 1. 1. 2007 neznala.

[34] Je proto třeba uzavřít, že v případě obcí, jejichž územní plán byl schválen před rokem 2007, nelze na požadavku zveřejnění úplného znění definovaného § 2 odst. 2 této vyhlášky trvat. V takovém případě postačí, zveřejní-li obec územní plán ve znění reflektujícím všechny provedené změny. Učiní-li tak, naplní podmínku zveřejnění úplného znění ve smyslu § 55 odst. 7 stavebního zákona, a změna územního plánu tak může nabýt účinnosti. Závěr stěžovatele, že samotné „nepřeklopení“ úplného znění ÚP do podoby stanovené vyhláškou č. 500/2006 Sb. zakládá neúčinnost napadené změny ÚP, je nesprávný.

[35] Stěžovatel činí sporným i „úplnost“ úplného znění. Namítá zejména, že dokument nazvaný *Regulativy pro uspořádání území* nelze považovat za úplné znění, jakož i neúplnost textové části výroku ÚP a z toho pramenící rozpor s grafickou částí, nezahrnutí obsahu cca 30 příloh obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 16/1994, absenci textu odůvodnění s vyznačením změn či obsazení kapitoly nepředpokládané stavebním zákonem.

[36] NSS konstatuje, že s ohledem na závěr vyslovený v bodě [34] stěžovatelova argumentace v této části kasační stížnosti nemá oporu v právních předpisech, neboť odpůrce nebyl povinen úplné znění ÚP schváleného před nabytím účinnosti vyhlášky č. 500/2006 Sb. adaptovat takovým způsobem, aby odpovídalo obsahovým požadavkům této vyhlášky. Skutečnost, že textová část úplného znění ÚP má formu *regulativů pro uspořádání území*, naopak odpovídá dikci § 33 odst. 2 vyhlášky č. 84/1976 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, za jejíž účinnosti původně ÚP vznikl. Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že se nejedná o úplnou textovou část výroku podle jakéhokoliv stavu legislativy územního plánování.

[37] Za nedůvodnou rovněž NSS považuje námitku, že vyhláška č. 2/2004 nebyla vložena do Sbírky právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů. V době vydání napadené změny ÚP v roce 2024 stále plynula tříletá přechodná lhůta (§ 9 odst. 1 zákona č. 35/2021 Sb., o Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů), během které nepublikace v této sbírce nevyvolávala žádné právní následky. V době vydání napadené změny ÚP (viz § 101b odst. 4 s. ř. s.) tak byla vyhláška platná a účinná, a byla dostupná na webových stránkách odpůrce.

[38] NSS rovněž nemohl stěžovateli přisvědčit ohledně námítky neprovedení důkazů krajským soudem. Ten se v bodech 48 a 49 napadeného rozsudku s důkazními návrhy pečlivě vypořádal a vysvětlil, že navrhované důkazy jsou buď součástí spisu, kterým se ve správním soudnictví nedokazuje, případně jde o právní předpisy dohledatelné na webových

pokračování

stránkách odpůrce, o jejichž obsahu není mezi stranami sporu. Za těchto podmínek krajský soud nepochybil, pokud návrhy na provedení daných důkazů neakceptoval.

[39] Nezákonnost napadené změny ÚP nezakládá ani anonymizace osobních údajů připomínkových osob. Je pravdou, že NSS v minulosti uvedl, že taková anonymizace snižuje srozumitelnost vypořádání těchto připomínek a zároveň může u připomínkových osob vyvolávat pochybnosti ohledně vypořádání jejich připomínky (rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2023, č. j. 10 As 92/2022-86, bod 76). K závěru o nezákonnosti by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by se odpůrce s připomínkami nevypořádal (rozsudek č. j. 10 As 92/2022-86, bod 78). K takové situaci v projednávané věci nedošlo. Jednak každá osoba, která proti napadené změně ÚP podala námitky či připomínky, obdržela od odpůrce jedinečný identifikátor, pod kterým mohla navzdory anonymizaci vyhodnocení své námitky či připomínky v napadené změně ÚP najít. Rovněž, jak správně poznamenal již krajský soud, neanonymizované znění námitek a připomínek – včetně jejich vypořádání – je součástí spisu (konkrétně jde o přílohy č. 4 a 5 k napadené změně ÚP) a je do něj tak za splnění zákonných podmínek možné nahlížet.

[40] NSS se plně ztotožňuje s krajským soudem, jde-li o závěr, že hlavním cílem zveřejnění úplného znění územního plánu je jednoznačnost stavu po provedených změnách. Úplné znění ÚP tomuto požadavku vyhovuje. Námitky stěžovatele, které nereflektují právní úpravu dopadající na ÚP odpůrce, jsou čistě formálního charakteru, aniž by byly schopny vyvolat jakékoliv pochybnosti o jednoznačnosti *obsahu* ÚP.

[41] S ohledem na výše uvedené NSS konstatuje, že první ani druhý okruh námitek není důvodný.

III.2 Ke způsobu vedení dohodovacího řízení a postupu určeného zastupitele

a) Argumentace stran

[42] Stěžovatel v návrhu namítal, že k připomínkám městské části Brno-Kníničky neproběhlo dohodovací řízení předvídané Statutem města Brna. Krajský soud dospěl naopak k závěru, že dohodovací řízení proběhlo. Proces dohodovacího řízení spouští již podání nesouhlasné připomínky městské části. Následují neformální jednání s městskými částmi. Městská část Brno-Kníničky měla příležitost se jednání zúčastnit, přesto tak neučinila. Jednání Rady města Brna představuje závěrečnou fázi dohodovacího řízení. Zákon neupravuje povinnost poskytnout městské části před jednáním podklady. Věc se liší od věci řešené NSS pod sp. zn. 3 As 251/2014, v níž dohodovací řízení vůbec neproběhlo. Forma spolupráce určeného zastupitele s pořizovatelem je ponechána na mimoprávních faktorech.

[43] Stěžovatel trvá na tom, že k vydání napadené změny ÚP došlo bez provedení dohodovacího řízení, a to minimálně se dvěma městskými částmi (Brno-Kníničky a Brno-Črlice), což dle judikatury NSS zakládá podstatnou a nepřekonatelnou vadu. Zastupitelstvo města Brna bylo uvedeno v omyl, neboť o této skutečnosti nebylo informováno, a jeho hlasování o vydání napadené změny ÚP tak bylo neplatné. Napadená změna ÚP z tohoto důvodu ani nemohla nabýt účinnosti. Krajský soud postupoval nesprávně, aplikoval-li na dohodovací řízení v územně plánovacích věcech při absenci konkrétních postupů ve Statutu města Brna postupy pro dohodovací řízení v majetkových věcech (dle nichž nepřítomnost zástupce městské části při dohodovacím řízení nezakládá

důvod k neprojednání materiálu). Byť sám krajský soud uznal, že tato analogická aplikace není zcela vhodná, pro řešenou věc nevyvodil žádné důsledky.

[44] Dohodovací řízení mělo proběhnout na schůzi Rady města Brna, která dle Statutu města Brna není účastníkem dohodovacího řízení, a nemohla tak ve věci jednat. Termín jednání byl nadto oznámen jen s několikadenním předstihem, městským částem nebyly poskytnuty relevantní podklady a nebyl vyjasněn ani právní základ a procedura dohodovacího řízení. Městské části Brno-Kníničky měl proto být poskytnutý náhradní termín, stejně jako byl poskytnut městské části Brno-střed. Tvrdí-li krajský soud, že zákon ani jiné předpisy tuto problematiku neupravují, opomíjí aplikaci základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 až § 8 správního řádu, které byly v tomto případě porušeny. Navíc není zřejmé, jaký byl výsledek dohodovacího řízení. Krajský soud se těmito pochybeními vůbec nezabýval. Jeho závěr, že městská část Brno-Kníničky měla lépe dbát o své zájmy, jejichž ochranu si vlastním přičiněním zkomplikovala, považuje za excés a odepření spravedlnosti. Krajský soud se rovněž nezabýval pochybeními určeného zastupitele při projednávání napadené změny ÚP.

[45] Dle odpůrce dohodovací řízení proběhlo v souladu se Statutem města Brna. Nepřítomnost zástupce městské části Brno-Kníničky při dohodovacím řízení nezakládá důvod k neprojednání materiálu. Ze Statutu rovněž nevyplývá povinnost předem poskytnout městské části podklady s odůvodněním pozice odpůrce. Stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Ze stavebního zákona rovněž nevyplývá konkrétní způsob a forma součinnosti určeného zastupitele s pořizovatelem územního plánu.

b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[46] Dle čl. 18 odst. 1 písm. c) Statutu města Brna mohou městské části v rámci územně plánovací činnosti města:

1. prostřednictvím určeného člena Zastupitelstva města Brna participovat na přípravě územně plánovací dokumentace nebo její změny a územně plánovacích podkladů, je-li v nich řešeno území městské části. Městská část při tomto postupu jedná prostřednictvím starosty či jím pověřené osoby,
2. prostřednictvím Rady městské části, nevyhradí-li si tuto kompetenci Zastupitelstvo městské části, uplatňovat:
 - připomínky v zákonných lhůtách¹⁴ v jednotlivých fázích projednávání územně plánovacích dokumentací pořizovaných městem, řešících jejich území; v případě, že město prostřednictvím Odboru územního plánování a rozvoje MMB obdrží v rámci veřejného projednání nesouhlasnou připomínku městské části, proběhne dohodovací řízení za účasti určeného zastupitele, starosty či jím pověřené osoby, pořizovatele a zpracovatele územně plánovací dokumentace či územně plánovacího podkladu. Výsledek dohodovacího řízení je vždy součástí materiálů předkládaných Zastupitelstvu města Brna. V případě sporu ohledně pořizované územněplánovací dokumentace ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) tohoto Statutu rozhoduje s konečnou platností Zastupitelstvo města Brna.
 - podněty k územně plánovacím podkladům pořizovaným městem, řešícím jejich území, a to v 60denní lhůtě od doručení oznámení pořizovatele o zahájení projednávání územně plánovacího podkladu.

(zvýraznění přidáno NSS)

pokračování

[47] NSS v minulosti shledal postup odpůrce, který neprojednal nesouhlas městské části s dílčí změnou ÚP, jako odporující Statutu města Brna [a tudíž i zákonu č. 128/2000 Sb., o obcích (obecné zřízení), na jehož základě byl vydán], a odůvodňující tak zrušení této změny (viz rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 251/2014-40). V projednávané věci je mezi stranami sporné, zda dohodovací řízení – ve vztahu k městské části Brno-Kníničky – proběhlo, respektive zda proběhlo v souladu se Statutem města Brna.

[48] Statut města Brna dohodovací řízení nijak nedefinuje. Stejně tak ani neupravuje konkrétní pravidla, dle kterých má proběhnout. Primárně je proto namístě zvážit, zda neexistuje jiná úprava, kterou by bylo možné aplikovat na základě analogie (k tomu viz např. Kühn, Z. *Aplikace práva ve složitých případech: k úloze právních principů v judikatuře*, Karolinum, 2002, s. 203-204). V této situaci nelze krajskému soudu vyčítat, že *per analogiam* vycházel z jiného dokumentu, který takováto pravidla obsahuje. Je nicméně otázkou, zda takovýmto dokumentem měla být krajským soudem aplikovaná *Pravidla a postup pro dohodovací řízení v majetkových záležitostech města Brna*. NSS nepovažuje aplikaci těchto pravidel – stejně jako stěžovatel a do určité míry ani samotný krajský soud – vzhledem k jejich povaze (jde o přílohu zápisu ze schůze Rady města Brna, nikoliv o závazný právní předpis) a zcela odlišnému předmětu (vztahuje se pouze na situace, kdy odpůrce obdrží zamítavé stanovisko městské části se zcizením nemovitostí) za přílepkou.

[49] Z pohledu NSS musí dohodovací řízení proběhnout takovým způsobem, aby bylo možné učinit zadost požadavku zákona o obcích na *projednání* územně plánovací dokumentace města s městskými částmi. Účelem dohodovacího řízení je možnost městských částí dotčených územně plánovací dokumentací vyjádřit svůj nesouhlas s danou změnou a odpovídající povinnosti odpůrce na tento nesouhlas reagovat. Dohodovací řízení by se proto nemělo změnit v pouhou formalitu. Na druhou stranu existence dohodovacího řízení nemůže městským částem sloužit jako platforma pro obstrukční jednání, v jehož rámci by bylo možné přijetí územně plánovací dokumentace (či její změny) zcela zablokovat. Při hodnocení průběhu dohodovacího řízení je proto třeba vzájemně vážit zájmy obou stran a zároveň přihlídnout k tomu, jakým způsobem tyto strany přispěly k tomu, aby mohlo být dosaženo řešení, jež bude přijatelné pro obě strany.

[50] Ve světle těchto požadavků a na základě rozsáhlého dokazování, které krajský soud v projednávané věci provedl, se NSS ztotožňuje s jeho závěrem, že dohodovací řízení proběhlo. Městská část Brno-Kníničky dostala příležitost se dohodovacího řízení účastnit ve fázi „neformální“, tedy v rámci pracovních jednání, která se uskutečnila v období od 15. 2. 2024 do 29. 2. 2024. Tato pracovní jednání byla vedena se všemi městskými částmi statutárního města Brna s výjimkou městské části Brno-Starý Lískovec, která připomínky proti napadené změně ÚP vůbec nevznesla, a městské části Brno-Kníničky, jejíž starostka odmítla několik návrhů odpůrce na stanovení termínu tohoto pracovního jednání. Ze zápisů z těchto jednání je zároveň patrné, že v mnoha případech odpůrce nesouhlasné připomínky městských částí akceptoval. Tato jednání tak neměla pouze formální charakter. Kromě toho městská část Brno-Kníničky dostala příležitost zúčastnit se jednání Rady města Brna č. R9/084 dne 22. 5. 2024, v jehož rámci mělo dojít k projednání vyhodnocení uplatněných nesouhlasných připomínek městských částí, a na něž byla její starostka výslovně pozvána. Ani tohoto jednání se zástupce městské části Brno-Kníničky nezúčastnil. Byť tak k vzájemnému jednání nakonec fakticky nedošlo, z pohledu NSS je podstatné, že odpůrce projevil zjevnou vůli nesouhlasné připomínky městské části Brno-Kníničky s touto městskou částí projednat, čímž učinil zadost požadavku na provedení dohodovacího řízení.

Pokud by NSS naopak přistoupil na argumentaci stěžovatele, dle něhož neúčast zástupce městské části na jednání s odpůrcem automaticky znamená nesplnění tohoto požadavku, vedla by neochota zástupce jakékoliv z městských částí zúčastnit se dohodovacího řízení k absolutnímu zablokování přijetí dané územně plánovací dokumentace. Takový závěr je dle NSS nepřijatelný: právo městských částí na projednání územně plánovací dokumentace nelze zaměňovat s právem veta.

[51] NSS nemohl stěžovateli přisvědčit ani ohledně námitky, že městským částem nebyly před jednáním Rady města Brna ze strany odpůrce poskytnuty podklady týkající se dohodovacího řízení. Jak již uvedl krajský soud, neukládá-li žádný právní předpis odpůrci povinnost tyto podklady poskytnout, nemůže postup odpůrce způsobit nezákonnost napadené změny ÚP. Přestože stěžovatel uvádí, že odpůrce jednal v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů dle § 2 až § 8 správního řádu, nekonkretizuje, v čem daný rozpor shledává.

[52] NSS není zřejmé, jaký závěr pro projednávanou věc stěžovatel činí na základě své úvahy ohledně nadkritické úrovně systémové podjatosti v rámci spolupráce mezi pořizovatelem a určeným zastupitelem. Pozice určeného zastupitele je jistě specifická: v pozici prostředníka mezi pořizovatelem územního plánu a zastupitelstvem koordinuje přípravu územně plánovací dokumentace, přičemž má na starosti formulaci politických požadavků na rozvoj území (Mañas, J. *Základy územního plánování*, Grada, 2025, s. 144). Závěr, že by z takového důvodu u určeného zastupitele hrozilo riziko systémové podjatosti, se NSS jeví jako absurdní. Krajský soud naopak správně dospěl k závěru, že určený zastupitel žádná rozhodnutí nečiní za sebe. Je pouze tím, kdo – poté, co otázky projedná s volenými orgány samosprávy – předává stanoviska samosprávy pořizovateli. Nadto může pořizovateli pokyny dávat jen v těch fázích pořizování územního plánu, v nichž to stavební zákon dovoluje, jinak jsou jeho pokyny nezávazné (viz Mañas 2025, op. cit., s. 172).

[53] NSS tak uzavírá, že ani třetí okruh námitek není důvodný.

III.3 K rozporu mezi zadáním a návrhem napadené změny ÚP

a) Argumentace stran

[54] Stěžovatel v návrhu namítal nesoulad mezi obsahem zastupitelstvem schváleného zadání a obsahem návrhu napadené změny ÚP. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že zadání územního plánu je pouze východiskem celého procesu jeho přijímání. Stavební zákon počítá se změnou v průběhu plánování. Napadená změna ÚP i po úpravě odpovídá zadání (vytvoření územních podmínek pro umožnění realizace vstupního areálu do ZOO Brno) a drží se jeho cíle. Judikatura, na kterou stěžovatel odkazuje, a dle které rozpor obsahu opatření obecné povahy a navrženého zadání vede k závěru o nezákonnosti takového opatření, na projednávanou věc nedopadá.

[55] Stěžovatel setrvává na stanovisku, že návrh napadené změny ÚP pro veřejné projednání je odlišný od zastupitelstvem schváleného znění obsahu. Neztotožňuje se se závěrem krajského soudu, že pořizování územního plánu je dynamickým procesem. Dle stěžovatele zastupitelstvo schválené znění obsahu nemůže dále měnit. Návrh pro veřejné projednání vybočil z mantinelů daných schváleným zněním obsahu, aniž by k tomu došlo zákonným způsobem (na základě tzv. pokynu k ke změně obsahu). Současně je

pokračování

pochybením, že se k významné změně prostřednictvím stanoviska nevyjádřil Odbor životního prostředí odpůrce. Odkazuje-li krajský soud na nutnost zastupitelstva naplnit podmínku komplexnosti řešení, kterou obsah zadání nesplňoval, stěžovatel uvádí, že taková podmínka nemá oporu v právních předpisech.

[56] Dle odpůrce návrh naplňuje cíl zadání způsobem, který reflektuje v nezbytně nutné míře i smysluplné využití okolí ZOO, a řeší tak lokalitu komplexně. Tento postup nevyvolává požadavek na posouzení vlivů na životní prostředí, což vyplývá ze stanoviska OŽP Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále „OŽP“).

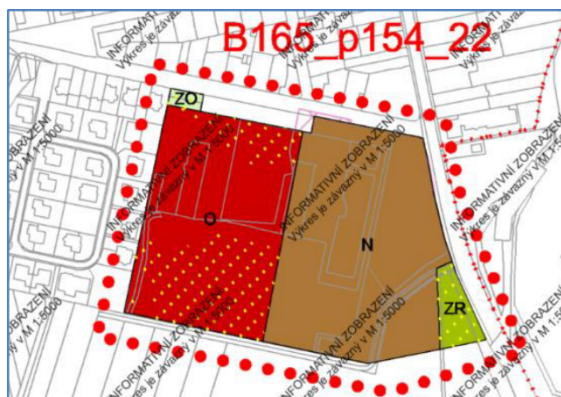
b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[57] Dle § 47 odst. 5 věty první stavebního zákona zadání územního plánu schvaluje zastupitelstvo obce, pro jejíž území je územní plán pořizován (zvýraznění přidáno NSS).

[58] Dle § 50 odst. 1 věty první stavebního zákona na základě schváleného zadání územního plánu nebo schválených pokynů pro zpracování návrhu územního plánu pořizovatel pořídí pro obec zpracování návrhu územního plánu a vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, pokud se zpracovává (zvýraznění přidáno NSS).

[59] Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že pojmovým znakem opatření obecné povahy je jeho konkrétně (individuálně) vymezený předmět, který musí být jednoznačně a srozumitelně identifikován (rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2008, č. j. 9 Ao 2/2008-62, č. 1766/2009 Sb. NSS, či ze dne 3. 11. 2010, č. j. 5 Ao 3/2007-118). Tomuto požadavku nedostojí taková změna územního plánu, jejíž skutečný obsah neodpovídá navrženému zadání a z níž nelze s určitostí seznat, které části dosavadního územního plánu a v jakém rozsahu byly měněny (rozsudek NSS č. j. 9 Ao 2/2008-62). Na druhou stranu NSS uznal, že proces pořizování územně plánovací dokumentace je dynamický, přičemž zákon nestanoví, že zadání změny územního plánu, které je pouze východiskem tohoto procesu, musí obsahově plně korespondovat se schválenou změnou územního plánu (rozsudky NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS, bod 116, či ze dne 12. 6. 2023, č. j. 5 As 333/2022-21, bod 21).

[60] V projednávané věci je sporné, zda existuje takový rozpor mezi zadáním dílčí změny B165_p154_22 (vlevo) a výsledným návrhem dílčí změny B165_p154_22 (vpravo), že to má za následek nejednoznačnost předmětu této změny.

[61] NSS konstatuje, že rozpor mezi zadáním a výsledným návrhem napadené změny ÚP spočívá v rozdílném územním vymezení této dílčí změny (rozpor je patrný při srovnání obou „výstřižků“ výše). V průběhu pořizování dílčí změny B165_p154_22 byla do jeho návrhu – dle tvrzení odpůrce – dodatečně zahrnuta „zbytková plocha“, a to za účelem „komplexnějšího řešení“ v rámci daného území. Na druhou stranu nedošlo k jakékoliv změně týkající se cíle této změny, jenž byl v zadání definován jako „vytvoření územních podmínek pro umožnění realizace Vstupního areálu ZOO Brno“, což odpovídá výslednému návrhu této změny.

[62] NSS se následně zabýval otázkou, zda toto rozdílné územní vymezení změny dílčí změny B165_p154_22 mohlo mít dopad na dostatečnou identifikaci předmětu napadené změny ÚP, a to zejména s ohledem na možnost dotčeného orgánu ochrany přírody posoudit, zda napadená změna ÚP bude či nebude podléhat posuzování vlivů koncepce na životní prostředí (SEA). Nosným důvodem pro závěr o nepřípustnosti neurčitěho předmětu územního plánu v průběhu jeho přípravy, vyjádřený ve výše citovaném rozsudku č. j. 9 Ao 2/2008-62, totiž byla skutečnost, že dotčený orgán vycházel při tvorbě stanoviska z obsahu zadání územně plánovací dokumentace, který neodpovídal skutečnému obsahu prováděných změn, jejichž vliv na životní prostředí tak nemohl být posouzen. NSS ze správního spisu zjistil, že OŽP jakožto dotčený orgán ochrany přírody sice ve svém původním stanovisku ze dne 23. 11. 2022, č. j. JMK 168211/2022, posuzoval dílčí změnu B165_p154_22 v jejím původním územním vymezení, jež skutečně neodpovídala výslednému návrhu. Ve stanovisku ze dne 4. 12. 2023, č. j. JMK 4506/2024, jehož bod č. 6 se týkal posuzování vlivů koncepce na životní prostředí, se nicméně OŽP již vyjadřoval (mimo jiné) k dílčí změně B165_p154_22 v její výsledné podobě, a to se závěrem, že nemá k návrhu jednotlivých změn ÚP připomínky. NSS se tak ztotožňuje s krajským soudem ohledně závěru, že situace řešená rozsudkem NSS č. j. 9 Ao 2/2008-62 se od projednávané věci v tomto ohledu liší. K výsledné podobě dílčí změny B165_p154_22 se rovněž mohly vyjádřit i ostatní dotčené orgány a následně i veřejnost.

[63] Je třeba uzavřít, že krajský soud nepochybil, konstatoval-li, že návrh dílčí změny B165_p154_22 vycházel z obsahu schváleného zadání a držel se jeho cíle. Rozpor v územním vymezení této změny na tomto závěru s ohledem na důvody vyjádřené v bodě [62] výše nic nemění. Čtvrtý okruh námitek proto není důvodný.

III.4 K nesprávné formulaci výroku

a) Argumentace stran

[64] Stěžovatel v návrhu tvrdil, že formulace výroku napadené změny ÚP neodpovídala vyhlášce č. 500/2006 Sb., textová část výroku je zmatečná a zveřejněný soubor má příliš velkou velikost. Krajský soud uvedl, že nemění-li napadená změna ÚP podmínky pro funkční využití ploch s rozdílným způsobem využití, nedává smysl požadovat, aby úplné znění po změně obsahovalo rozdíly v kapitole *Regulativy pro uspořádání území*. Pokud jde o vymezení změn v textové části výroku, krajský soud nemá za to, že by uvedení položky s upřesněním, že ke změně nebylo přistoupeno, mělo za následek nesrozumitelnost výroku. Velikost souboru nesnižuje přístupnost ÚP veřejnosti.

[65] Stěžovatel namítá, že výrok ÚP musí vedle regulativů pro uspořádání území obsahovat celou řadu dalších částí. Nadto je textová a grafická část výroku ÚP nesouladná.

pokračování

Krajský soud se nesprávně ztotožnil s odpůrcem, že v případě upravení stávajícího prostorového uspořádání nedochází ke změně textové části výroku. To je v rozporu s taxativním popisem obsahu a struktury územního plánu.

[66] Dle odpůrce napadená změna ÚP nevede ke změně podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití (*Regulativy pro uspořádání území*). Dochází pouze ke změnám funkčního a prostorového uspořádání jednotlivých funkčních ploch ÚP.

b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[67] NSS konstatuje, že stěžovatel ve své argumentaci vychází z názoru, že ÚP musí být od 1. 1. 2018 upraven do takové podoby, aby odpovídal požadavkům na strukturu a obsah dle vyhlášky č. 500/2006 Sb., ve znění vyhlášky č. 13/2018 Sb., která navazovala na novelu stavebního zákona zákonem č. 225/2017 Sb. Jak ovšem NSS již uvedl výše (viz zejména body [33] a [34] tohoto rozsudku), odpůrce neměl povinnost ÚP, který byl přijat předtím, než vyhláška č. 500/2006 Sb. nabyla účinnosti, přepracovat takovým způsobem, aby odpovídal obsahu předpokládaném touto vyhláškou.

[68] Z tohoto důvodu argumentace stěžovatele, který opětovně trvá na „překlopení“ ÚP (konkrétně jeho textové části) do podoby odpovídající vyhlášce č. 500/2006 Sb., nemůže obstát.

[69] Pátý okruh námitek proto není důvodný.

III.5 K požadavku na zveřejnění závěru zjišťovacího řízení SEA

a) Argumentace stran

[70] Stěžovatel v návrhu namítal, že nedošlo ke zveřejnění závěru OŽP, dle něhož nebylo v případě napadené změny ÚP vyžadováno posuzování SEA, jak požaduje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (dále „směrnice SEA“), provedená § 16 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále „ZPV“). Dle krajského soudu směrnice SEA vyžaduje toliko *zpřístupnění* veřejnosti, nikoliv *zveřejnění* veřejnosti. Napadená změna ÚP byla přijata v rámci zkráceného postupu dle § 55a stavebního zákona. Návrh této změny obsahuje stanovisko krajského úřadu s uvedením, zda má být návrh posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí. Toto stanovisko krajského úřadu ale není žádným z dokumentů vyjmenovaných v § 16 odst. 1 ZPV. Zveřejnilo by se až případné stanovisko SEA. Stanovisko OŽP bylo veřejnosti přístupné, neboť bylo součástí spisového materiálu.

[71] Dle stěžovatele je stanovisko závěrem zjišťovacího řízení a mělo být v souladu s § 16 odst. 1 písm. b) ZPV zveřejněno v informačním systému SEA. Není rozhodné, zda byla napadená změna ÚP pořizována standardním či zkráceným postupem. V případě, že by měl NSS pochybnosti o výkladu směrnice SEA, musí se obrátit na Soudní dvůr s předběžnou otázkou.

[72] Dle odpůrce v situaci, kdy OŽP dospěl k závěru, že není třeba vyhodnocení SEA, zákon nevyžaduje zveřejnit závěr zjišťovacího řízení.

b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[73] Článek 3 odst. 7 směrnice SEA vyžaduje, aby závěr o tom, zda plán nebo program, na nějž se tato směrnice vztahuje, může mít významný vliv na životní prostředí, byl *zpřístupněn* veřejnosti, a to včetně důvodů pro nevyžadování posouzení vlivů na životní prostředí.

[74] Tento požadavek reflektuje § 16 odst. 1 písm. b) ZPV, dle něhož příslušný úřad *na internetu zveřejní* závěr zjišťovacího řízení. Dle § 16 odst. 2 pak dotčené územní samosprávné celky mají povinnost *vyvěsit informaci* mimo jiné o tomto dokumentu (a o tom, kdy a kde je možné do něj nahlížet), neprodleně po jeho obdržení na své úřední desce po dobu nejméně 15 dnů.

[75] Mezi stranami není sporné, že stanovisko OŽP, dle něhož napadená změna ÚP nepodléhala posouzení vlivů na životní prostředí, bylo *zpřístupněno* veřejnosti jednak v rámci veřejného projednání, jednak jako součást spisového materiálu k této změně. Krajský soud ale na rozdíl od stěžovatele dospěl k závěru, že toto stanovisko nebylo třeba v souladu s § 16 odst. 1 a 2 ZPV *zveřejnit na internetu*, resp. *vyvěsit informaci* o něm na úřední desce.

[76] NSS se se závěrem krajského soudu neztotožňuje. Stěžovateli je třeba dát za pravdu v tom, že skutečnost, že napadená změna ÚP byla přijata zkráceným postupem dle § 55a stavebního zákona, na povinnost stanovenou ZPV nemá sebemenší vliv. I stanovisko vydané v souladu s § 55a odst. 2 písm. d) stavebního zákona je totiž třeba považovat za závěr zjišťovacího řízení ve smyslu § 10d odst. 4 ZPV. To je třeba způsobem podle § 16 ZPV následně zveřejnit (§ 10d odst. 5 *in fine* ZPV).

[77] NSS nepřehlédl, že krajský soud svůj opačný závěr opřel o názor vyjádřený v odborné literatuře, dle něhož povinnost zveřejnění platí toliko pro závěr zjišťovacího řízení EIA (viz bod 220 napadeného rozsudku). Tento názor zjevně odporuje textu a systematice ZPV. Jak již bylo zmíněno v bodě [76] výše, ZPV na povinnost zveřejnit závěr zjišťovacího řízení SEA v rámci úpravy zjišťovacího řízení výslovně odkazuje. Povinnost zveřejnit závěr zjišťovacího řízení EIA upravuje paralelně na jiném místě (§ 7 odst. 6 ZPV). Nadto ZPV řadí § 16 ke *společným ustanovením*. Zjevně tak bylo úmyslem zákonodárce, aby dopadal jak na proces EIA, tak na proces SEA.

[78] Je proto třeba učinit dílčí závěr, že krajský soud pochybil, dospěl-li k závěru, že stanovisko OŽP, dle něhož napadená změna ÚP nepodléhala vyhodnocení SEA, nemuselo být v souladu s § 16 odst. 1 písm. b) ZPV zveřejněno. Dle názoru NSS je naopak nezveřejnění závěru zjišťovacího řízení vadou, která zatížila proces přijímání napadené změny ÚP.

[79] NSS zároveň konstatuje, že tato vada nemohla v projednávané věci mít vliv na zákonnost napadené změny ÚP. Cílem požadavku na zveřejnění závěru zjišťovacího řízení je totiž umožnit veřejnosti, aby proti závěru zjišťovacího řízení mohla efektivně brojit. Tomuto cíli bylo učiněno zadost, neboť stěžovatel v rámci sedmého návrhového bodu (proti jehož vypořádání krajským soudem míří sedmý okruh námitek této kasační stížnosti, viz body [81] až [91] níže) tento závěr kvalifikovaně napadl. Je tedy zřejmé, že se se stanoviskem OŽP měl možnost seznámit, a to i přesto, že nebylo zveřejněno způsobem, které vyžaduje

pokračování

zákon. Uvedeným postupem tak nemohlo být zasaženo do veřejného subjektivního práva stěžovatele.

[80] NSS proto uzavírá, že i přes nesprávný závěr krajského soudu ohledně povinnosti zveřejnit závěr zjišťovacího řízení SEA postupem dle § 16 ZPV není tento okruh námitek důvodný. Zároveň nebylo namístě položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru, neboť podstata stěžovatelových námitek se týkala výkladu § 16 ZPV, nikoliv čl. 3 odst. 7 směrnice SEA. Výklad této směrnice by proto pro vypořádání těchto námitek vůbec nebyl relevantní (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982 ve věci 283/81, *Cilfit a další*, body 10 a 21).

III.6 K nutnosti vyhodnocení SEA ve vztahu k dílčí změně B165_p154_22

a) Argumentace stran

[81] Stěžovatel v návrhu namítal, že ve vztahu k napadené změně ÚP mělo dojít k vyhodnocení SEA, a to zejména s ohledem na hlukové zatížení v lokalitě. Krajský soud uvedl, že nemá výhrad vůči stanoviskům OŽP, dle nichž dílčí změna B165_p154_22 nebude v budoucnu podléhat vyhodnocení EIA, a tudíž není nutné ani vyhodnocení SEA. Byť je předmětem dílčí změny B165_p154_22 parkoviště pro ZOO, na němž se bude zřejmě pohybovat velké množství aut, jízda automobilu po parkovišti neprodukuje tolik hluku jako jízda po silnici. Dle krajského soudu stěžovatel nepřinesl žádný nový argument pro závěr, že by tomu tak nemělo být.

[82] Stěžovatel namítá, že vyhodnocení SEA, ke kterému došlo ve třech různých stanoviscích OŽP, se mělo vztahovat k napadené změně ÚP jako celku. To měl krajský soud ověřit, což neučinil. OŽP měl uvážit o kritériích obsažených v příloze č. 8 ZPV ve vazbě na velmi vysoký výskyt hlukové zatížených území, což se zjevně nestalo. Krajský soud se tomuto pochybení v napadeném rozsudku nijak nevěnoval, čímž jej zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud nadto nevyvodil adekvátní závěry ze studie *Dopravní průzkum „tranzitní doprava Brno-Kníničky“*, kterou provedl jako důkaz.

[83] Odpůrce odkázal na stanovisko OŽP, jenž konstatoval, že nemá k napadené změně ÚP připomínky. Jde-li o otázku nadlimitní hlučnosti z dopravy, Odbor dopravy Magistrátu města Brna neshledal v tomto ohledu v rámci projednávání napadené změny ÚP žádnou vadu.

b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[84] Předmětem posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí (SEA) jsou vedle koncepcí, které podléhají posuzování vždy [§ 10a odst. 1 písm. a) ZPV], rovněž jiné koncepce a změny koncepcí, je-li tak stanoveno ve zjišťovacím řízení dle § 10d ZPV. Cílem zjišťovacího řízení je tedy u těchto koncepcí v souladu s § 10d odst. 1 větou druhou ZPV mimo jiné zjištění, zda provádění koncepce nebo její změna může mít významný vliv na životní prostředí a zda bude posuzována podle ZPV. Dle § 10 odst. 4 ZPV platí, že nepodléhá-li koncepce posuzování podle ZPV, je příslušný úřad povinen uvést v závěru zjišťovacího řízení důvody, pro které není posuzování podle tohoto zákona požadováno.

[85] Stanovisko k zadání územního plánu proto musí obsahovat jasný závěr buď o nutnosti komplexního posouzení vlivů řešení předložené dokumentace na životní prostředí, nebo o jeho ukončení závěrem zjišťovacího řízení. Případná absence odůvodnění

závěru zjišťovacího řízení je nedostatkem s vlivem na zákonnost postupu při pořizování a schválení změny územního plánu (rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 Ao 4/2009-111).

[86] V projednávané věci OŽP jakožto dotčený orgán požadavek na vyhodnocení vlivů dílčí změny B165_p154_22 na životní prostředí ve svém stanovisku ze dne 1. 12. 2022 neuplatnil. V rámci odůvodnění uvedl, že tuto změnu (společně s dalšími dílčími změnami) prověřil především z hlediska toho, zda stanoví rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 ZPV. Konstatoval, že v případě těchto změn nebylo dosaženo limitní hodnoty žádného z bodů přílohy č. 1 ZPV. Zároveň z charakteru změny, dosavadního využití a okolí nebylo možné dospět k závěru o negativních dopadech na životní prostředí a veřejné zdraví odůvodňující požadavek zpracování vyhodnocení SEA. Následně OŽP v dalším stanovisku ze dne 10. 1. 2024 (v němž, jak již NSS uvedl v bodě [62] výše, posuzoval dílčí změnu B165_p154_22 v její výsledné podobě) uvedl, že k napadené změně ÚP nemá připomínky, čímž *de facto* potvrdil své původní stanovisko ze dne 1. 12. 2022.

[87] Stěžovatel namítá existenci dalších dvou stanovisek OŽP s tím, že k posouzení napadené změny ÚP mělo dojít ve vztahu k napadené změně ÚP jako celku. Této námitce nelze přisvědčit. Zaprvé, není pravdou, že by jednotlivé dílčí změny byly posuzovány izolovaně. OŽP v těchto stanoviscích posuzoval dílčí změny ÚP, které byly navrženy až po vydání „prvního“ stanoviska ze dne 1. 12. 2022. Jednalo se o změnu B361_p432_22 (stanovisko ze dne 7. 12. 2022) a změny B362_p433_22 a B363_p434_22 (stanovisko ze dne 12. 12. 2022). Z obou stanovisek je zřejmé, že OŽP si byl vědom skutečnosti, že jde o *dílčí* změny, jež – byť k jejich posouzení došlo v oddělených stanoviscích – jsou součástí většího celku změn ÚP. Nadto v „potvrzujícím“ stanovisku ze dne 10. 1. 2024 byly tyto dílčí změny (s výjimkou dílčí změny B363_p434_22, jež byla v průběhu pořizování vypuštěna) posouzeny spolu s ostatními dílčími změnami vcelku. Zadruhé, s ohledem na charakter těchto změn, jež se – s výjimkou čtyř dílčích změn zasahujících celé území města Brna vždy týkají zcela odlišných lokalit v rámci různých městských částí města Brna – není ani dobře možné trvat na vyhodnocení SEA ve vztahu k souboru těchto dílčích změn jakožto celku.

[88] NSS dále jako nedůvodnou shledal rovněž námitku nedostatečného vyhodnocení hluku z dopravy. Ze stanoviska ze dne 1. 12. 2022 plyne, že OŽP ve zjišťovacím řízení posuzoval kritéria uvedená v příloze č. 8 k ZPV. NSS souhlasí se stěžovatelem, že v rámci zkoumání vlivu napadené změny ÚP na životní prostředí a veřejné zdraví bylo namístě zkoumat i případné dopady na hlukovou situaci v území. Na druhou stranu ale po dotčeném orgánu není možné požadovat, aby ve svém stanovisku podrobně popsal, jak o každém z jednotlivých kritérií uvedených v příloze č. 8 k ZPV uvažil. Takový přístup, jenž by šel zcela nad rámec požadavku na náležité odůvodnění závěru zjišťovacího řízení, by vedl ke významnému stírání rozdílů mezi řízeními, v nichž k vyhodnocení SEA dochází, a řízeními, v nichž je proces vyhodnocení SEA ukončen již negativním závěrem zjišťovacího řízení. NSS proto uzavírá, že ve shodě s krajským soudem považuje stanovisko OŽP za dostatečně odůvodněné, a tudíž přezkoumatelné.

[89] Nelze přisvědčit ani námitce, že krajský soud nevyvodil adekvátní závěry ze studie *Dopravní průzkum „tranzitní doprava Brno-Kníničky“*. Krajský soud z této studie zjevně vycházel při posouzení stěžovatelových námitek v bodech 255 a 256 napadeného rozsudku. Krajský soud nejprve konstatoval, že „nezpochybňuje, že oblast mezi městskými částmi Brno-Bystrc a Brno-Kníničky je dopravně zatížená“. Následně ale vysvětlil, že tato

pokračování

skutečnost – k jejímuž prokázání studie sloužila – sama o sobě neznamena nutnost provedení vyhodnocení SEA. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nevznesl žádný konkrétní argument, z jakého důvodu by se vyhodnocení SEA mělo navzdory závěrům uvedeným ve stanovisku OŽP provést, krajský soud námitku vyhodnotil jako nedůvodnou. Z pohledu NSS tak krajský soud zjevně dostal své povinnosti vypořádat se s důkazním návrhem a přezkoumatelným způsobem stěžovateli vysvětlil, z jakého důvodu prokázání dopravního zatížení dotčené oblasti není samo o sobě způsobilé zvrátit závěr zjišťovacího řízení.

[90] Nad rámec výše uvedeného NSS dodává, že problematiku ochrany před hlukem řeší primárně zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů. V souladu s tímto zákonem k napadené změně ÚP vydala jakožto dotčený orgán ochrany veřejného zdraví souhlasné stanovisko Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje („KHS“). Ve svém stanovisku mimo jiné upozornila, že při posuzování záměrů v hlukově zatíženém území bude nutné v rámci povolovacích postupů dle stavebního zákona KHS doložit předpoklad zjištění dodržení hygienických limitů hluku v příslušných chráněných prostorech stavby, včetně případného návrhu účinných protihlukových opatření.

[91] NSS proto uzavírá, že ani tento okruh námitek není důvodný.

III.7 K rozporu v otázce řešení dopravního napojení vyvolaného stanoviskem Odboru dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje

a) Argumentace stran

[92] Stěžovatel v návrhu namítal, že stanovisko Odboru dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále „OD“) vylučuje přímé připojení plochy dílčí změny B165_p154_22 na silnici II. nebo III. třídy, což je v rozporu s návrhem z veřejného projednání napadené změny ÚP. Ten naopak počítá s připojením této plochy z ulice Ondrovy, tedy silnice III. třídy. Krajský soud konstatoval, že odůvodnění změny ÚP odpovídá dohodnutému řešení, neboť stanovisko OD umožňuje různá řešení napojení objektu na komunikaci. Jde o otázku, která bude předmětem povolovacího řízení.

[93] Dle stěžovatele krajský soud rozpor v napadené změně ÚP týkající se umístění dopravního napojení pominul. Vzhledem k tomu, že odůvodnění ÚP musí být srozumitelné a jednoznačné, je napadená změna ÚP zatížena zásadní vadou. Není přípustné, aby ÚP vymezil plochu pro parkoviště pro několik set osobních vozidel a autobusů a zároveň nevyjasnil způsob jeho dopravní obslužnosti. Krajský soud se nadto nevypořádal ani s námitkou nepřípustnosti dopravního řešení, které předpokládá průjezd jednosměrnými ulicemi obklopenými rodinnými domy, čímž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[94] Odpůrce uvádí, že pořizovatel vyhověl všem požadavkům stanoviska OD, což potvrzuje dohoda s OD o vypořádání uplatněných podmínek uzavřená v únoru 2024. Součástí funkční plochy může být několik samostatných objektů, které nemusí být funkčně propojeny, a jež by proto mohly vyžadovat samostatná dopravní připojení. Z územního hlediska nejsou vyloučena různá řešení tohoto připojení. Dopravní prvky nemusí být přesně v ÚP vymezeny. Současně není vyloučeno, že v rámci úpravy provozu na pozemních komunikacích v budoucnu dojde i k úpravě organizace dopravy v území a stanovení nového

dopravního značení. Rozmístění objektů bude následně vyhodnoceno a posouzeno v příslušných řízeních s tím, že bude nutné naplnit podmínky dotčených orgánů.

b) Posouzení Nejvyšším správním soudem

[95] NSS konstatuje, že napadenou změnu ÚP neshledává ve vztahu k řešení dopravní obsluhy plochy dílčí změny B165_p154_22 nesrozumitelnou či nejednoznačnou. Z dohody mezi odpůrcem a OD, která je součástí správního spisu, a na kterou krajský soud v bodě 267 napadeného rozsudku odkázal, je zřejmé, že lokalita dotčené změny bude připojena na síť stávajících obslužných komunikací. Tím byl stěžovatelem namítaný rozpor mezi původním stanoviskem OD ze dne 11. 1. 2024 a návrhem napadené změny ÚP odstraněn. Závěr dohodnutý mezi OD a odpůrcem byl následně reflektován i v odůvodnění napadené změny ÚP, jak v bodě 268 ostatně uvedl již krajský soud.

[96] S krajským soudem se NSS ztotožňuje i ohledně závěru, že napadená změna ÚP toliko vytyčila prostor pro výběr vhodného řešení dopravního napojení budoucích objektů, které na ploše dotčené dílčí změny budou v budoucnu realizovány. Takové řešení plně koresponduje s primárním cílem územního plánování, kterým je dle § 18 odst. 1 stavebního zákona vytváření *předpokladů* pro výstavbu a udržitelný rozvoj území. Není nutné trvat na požadavku přesného vymezení dopravního napojení již v územním plánu, bude-li – jak rovněž uvedl již krajský soud – splnění požadavků na dopravní napojení předmětem zkoumání v územním (či obdobném) řízení.

[97] Konečně NSS nepovažuje napadený rozsudek v této části za nepřezkoumatelný. Krajský soud již v bodě 24 svého odůvodnění s odkazem na konstantní judikaturu NSS (na níž ostatně odkazuje i NSS v bodě [9] výše tohoto rozsudku) připomněl, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí námitku, nýbrž vypořádat se s podstatou a smyslem návrhové argumentace. To dle názoru NSS v rámci vypořádání návrhového bodu týkajícího se dopravního napojení dílčí změny B165_p154_22 učinil. Minimálně implicitně je z odůvodnění (konkrétně z bodu 270) napadeného rozsudku zjevné, že posouzení vhodnosti napojení komunikace krajský soud považuje za otázku, jež bude posuzována v rámci povolovacího řízení.

[98] Je proto třeba uzavřít, že ani tento okruh námitek není důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

[99] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal ani jeden z okruhů námitek důvodným, v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[100] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Je sice zastoupen advokátem, avšak není malou obcí, která by zjevně nedisponovala odborným personálem nezbytným k obhajobě v soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29, či rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2023, č. j. 10 As 165/2023-79, bod 23, a ze

pokračování

dne 28. 3. 2024, č. j. 9 As 253/2023-32, bod 26). Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2025

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu